

POSLUŠAM NOČI

JERN LEDINA

TI

*Vse zvezde so se pomaknile na zapad,
še malo pa bo mesec izza gozda
razpredel po vsej sobi tiho mesečino.
Čemu v naročje si mi položila glavo
in umolknila si, ko ni šč čas molčanja?
Morda premišljaš vso to globočino,
odkoder raste najina ljubezen?
Ali spominjaš se na davno uro,
ko sončni dan, ki v pozni zarji mine,
nemirna si na mojo pot stopila,
da z mislijo te objeti nisem mogel,
a bil sem v hipu ves prevzet od tebe.
Neznana si bila mi kakor v tej minuti,
nikomur ne podobna — morda mesečini,
ki lije zdaj slap luči v mojo sobo
in me s prosojno, čisto roko
tako skrivnostno k sebi vabi.*

PO DNEVIH ZETVE

*Kaj je minil poletja živi žar,
da ni odseva zrelih žit na dnu oči,
ki vame jih prežalostno upiraš?
Blesteče vale so speljali s polja,
nagnilo se je leto in ti misliš,
da zame ni topline v tvojem srcu.
Ne veš, da tvoja vroča dlan izdaja
vse drugo, ne pa hlad sinjine?
Ne veš, da sem se nagnil k tebi
in da zorim za žitnico spominov tvojih?*

*O, res sem klas, ki je ostal na njivi!
Viharji leta so divjali čezme
— vse sem prestal — in gromi so se bili
nad mano dan in noč.
Suh veter mi je upognil mlado steblo,
ko hotel sem le tebi v radost rasti.
In zdaj te čakam, kličem na pomoč,
da me ne boš pustila mrazu zime,
da me odreši tvoja bela roka
in spravi v žitnico ljubezni svoje.*

DEKLE V SAMOTI

*Že dolgo je, odkar sem te ljubila,
objemala z nemirnimi rokami
in v nespokojni, blaženi omami
bila sem z vsakim dihom čisto tvoja.*

*Zdaj prazna postelj je ob moji strani!
Zvečer le mrak molčeči gleda vame,
usta so brez poljubov čisto suha
in rōke brez objemov vse dni same.*

*Razvnel si mi vso kri in ker ni tebe
v željah in hrepenenju mi zgoreva;
roke pritiskam si na vroče prsi,
da žar ljubezni skozi ne preseva...*

IN LISTJE ODPADA...

*Z jablan vso noč listje enakomerno odpada,
pod drevjem lahno šelesti ko da nekdo tiho odhaja.
To življenje moje tako tiho vse ure odhaja.
»Postoj za trenutek, ustavi korak!
Nisem do klenega zrna dozorel,
Nisem kot kres na obzorju še gorel,
prehodil sem še premalo poti.
V bistvo stvari in življenja se vpijam,
v urah samotnih bolečin se previjam;
žito v viharju in soncu zori.
Počakaj, ne hiti, saj se ne mudi! —
Preblisk majhen sreče tako je sladak...«
Vso noč listje počasi odpada,
nekdo je pod drevjem pospešil korak...*

NAJINA PESEM

*Jaz veter sem, ki sam čez morje plove,
ti si kot val, ki veter ga izzove;
plavač sem na valovih tvojih grudi
in morje ti, ki objemati ne utruji
se noč in dan nemirnega mornarja.*

*Svobodna v soncu, sama brez vladarja
kadilo sva in žrtvenik obenem,
iskalca dva, ki v hipu razsvetljenem
iztezata roko za polno zlato čašo.
Kot da bi ogenj vlivala si v duše
ljubezni žeja v naju ne premine,
ne mine klic zahtevajoči v naju,
naprej le gre do grenke bolečine.*